

ODJECI SCIMETH-a
(izazovi lingvističkih istraživanja)

**IZDANJA FILOZOFSKOG FAKULTETA SVEUČILIŠTA U SPLITU
EDITIONES FACULTATIS PHILOSOPHICAE UNIVERSITATIS SPALATENSIS**

**SVEUČILIŠTE U RIJECI, FILOZOFSKI FAKULTET,
CENTAR ZA JEZIČNA ISTRAŽIVANJA**

Nakladnik

Sveučilište u Splitu, Filozofski fakultet, Poljička cesta 35, 21000 Split
Sveučilište u Rijeci, Filozofski fakultet, Sveučilišna avenija 4, 51000 Rijeka

Odgovorne urednice

izv. prof. dr. sc. Gloria Vickov, dekanica Filozofskoga fakulteta u Splitu
izv. prof. dr. sc. Ines Srdoč-Konestra, dekanica Filozofskoga fakulteta u Rijeci

Recenzentice knjige

prof. dr. sc. Aneta Stojić, Sveučilište u Rijeci
izv. prof. dr. sc. Maja Bezić, Sveučilište u Splitu

Recenzenti pojedinačnih priloga

Melita Aleksa Varga, Tatjana Balažić Bulc, Gorana Bandalović, Ivana Bašić, Nina Begičević, Redep, Branka Drljača Margić, Darko Hren, Cecilija Jurčić Katunar, Nejlja Kalajdžisalihović, Danijela Marot Kiš, Nives Mikelić Preradović, Kristian Novak, Ivana Petrović, Anita Skelin Horvat, Anđel Starčević

Korektura

Trišnja Pejić (engleski), Anastazija Vlastelić (hrvatski)

Grafičko oblikovanje i tisak

Redak d. o. o., Split

Naklada: 30 primjeraka

ISBN: 978-953-352-071-1 (tisak), 978-953-352-072-8 (online)

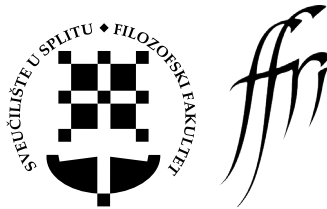
ISBN: 978-953-361-040-5 (tisak), 978-953-361-041-2 (online)

Odobrilo Vijeće Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Splitu odlukom od 15. rujna 2021. (Klasa 003-08/21-06/0014; Ur. broj: 2181-190-00-21-0057).

Odobrilo Vijeće Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Rijeci odlukom od 24. rujna 2021. (Klasa 612-10/21-01/19; Ur. broj: 2170-24-01-03-21-2).

Urednice
MAGDALENA NIGOEVIĆ ♦ ANASTAZIJA VLASTELIĆ

ODJECI SCIMETH-a (izazovi lingvističkih istraživanja)

Sveučilište u Splitu, Filozofski fakultet
Sveučilište u Rijeci, Filozofski fakultet, Centar za jezična istraživanja
Hrvatsko društvo za primijenjenu lingvistiku
Split – Rijeka, 2021.

Sadržaj

Uvodno slovo	VII
--------------------	-----

I. Pisanje i objavljivanje znanstvenih radova

MARIO BRDAR Through the peer reviewing mill	1
ANITA MEMIŠEVIĆ Pisanje na hrvatskom, a objavljivanje na engleskom: nemoguća misija ili ipak ne?	29

II. Etičnost u jezičnim istraživanjima

KRISTINA CERGOL Etika istraživanja u primijenjenoj lingvistici: rad sa sudionicima.....	53
MARINA OLUJIĆ TOMAZIN Primjena etike u jezičnim istraživanjima: etički izazovi u izgradnji jezičnih korpusa	77

III. Metodološka razmatranja

MAŠA PLEŠKOVIĆ Kvalitativni metodološki pristup u hrvatskim jezikoslovnim istraživanjima	99
ANDREJA BUBIĆ† Neiskorišteni potencijal diskurzivnih pristupa u suvremenoj psihologiji	131
ZORANA ŠULJUG VUČICA, MARIJA LONČAR I MAGDALENA NIGOEVIĆ Primjene konverzacijske analize i analize sadržaja u analizi diskursa ..	143

IV. Primijenjena istraživanja

SLOBODAN BELIGA, ANA MEŠTROVIĆ I MIHAELA MATEŠIĆ NLP based framework for the comparison of the media coverage in Croatia during the first two waves of the COVID-19 pandemic	169
JELENA PARIZOSKA I IVANA FILIPOVIĆ PETROVIĆ Kognitivnolingvistički pristup frazemima i njegova primjena u izradi rječnika	191
BLAŽENKA MARTINOVIĆ I MIHAELA MATEŠIĆ Suvremeni akademski diskurs – odnos prema normama standardnoga jezika na korpusu lingvističkih radova	217
O autorima priloga	249

BLAŽENKA MARTINOVIĆ¹ I MIHAELA MATEŠIĆ²

¹Sveučilište Jurja Dobrile u Puli, Filozofski fakultet

²Sveučilište u Rijeci, Filozofski fakultet

bmartino@unipu.hr, mihaela.matesic@ffri.uniri.hr

Suvremeni akademski diskurs – odnos prema normama standardnoga jezika na korpusu lingvističkih radova

U ovome poglavlju analiziraju se jezične značajke akademskoga diskursa koje ga uposebljuju te se osvjetljuje praksa pisanja u najnovijim znanstvenim radovima i monografijama iz lingvistike. O značajkama će se govoriti iz kuta teorije varijetetnosti jer je cilj pružiti uvid u primjenu varijeteta hrvatskoga standardnog jezika u području znanstvene (pisane) komunikacije. Izdvojit će se razlikovna obilježja koja akademski diskurs čine ili „visokim“ ili „neutralnim“ te će se propitati pristupi i načela u odabiru pojedinih jezičnih rješenja. Propituje se i „jezični osjećaj“ akademske zajednice te se suprotstavlja „autoritetu za normu“.

Ključne riječi: akademski diskurs, funkcionalna stilistika, jezična politika, znanstveni časopisi, varijetet

1. Uvodno o suodnosu „jezika i života“

Promjene koje su zahvatile hrvatski standard nakon restandardizacije 90-ih godina prošlog stoljeća ticale su se prije svega leksičke i pravopisne norme: leksičke jer je otvoren sustav, a pravopisne jer je dogovorna norma, pa je jezična politika mogla na njih najlakše utjecati. Promjene koje su zahvatile leksičku razinu hrvatskog standarda ogledaju se prije svega u prevlasti hrvatskih termina i stručnog nazivlja, što se danas ogleda u koegzistenciji hrvatskih termina i internacionalizama (Badurina 1998: 419–420). Previranja na pravopisnom planu utihnula su izlaskom pravopisa Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2013), nakon otvorene rasprave i ostavljenih dubleta. Naglasna norma nije ujednačena još uvijek u normativnim priručnicima, ona je zapela danas već u

fazi selekcije, naime udarni naglasni sustav nameće se visinskom, a normativni priručnici o tome ne svjedoče (Martinović, Pletikos Olof i Vlašić Duić 2021). Varijetetnost standarda najviše dolazi do izražaja u govoru, pa je ortoepska razina najjasniji indikator takvog raslojavanja. Kad je riječ o varijetetnosti standarda u pismu, tada sintaktička i morfološka razina postaju one u kojima se ogleda raslojavanje. S druge strane, ono što posljednjih desetljeća nije doživjelo znatnijih promjena u kodeksu upravo je gramatička norma.¹ Iz toga proizlazi da se u jeziku, poglavito u pisanim realizacijama, oblikovao varijetet koji se temelji na poznavanju „stroge“ norme i na arbitrarnim probirima između dvostrukih/višestrukih rješenja. On se prepoznaje kao „visoki“, a dodatno se u pojedinim izvorima i preporučuje kao osobito prikladan upravo za primjenu u akademskom diskursu (usp. npr. Silić 2006: 196–198; Oraić-Tolić 2011: 383–384). „Visoki varijetet“ živi dakle u akademskom diskursu, a kao *usko namjenski* varijetet ostaje izvan fokusa javnosti.

Gubitak prestiža standardnog idioma, njegovog visokog varijeteta, vidan je u javnom prostoru, a njemu je sklona tek uža akademska zajednica (Kalogjera 2009; Matešić i Plešković 2014), pa on postaje gotovo monofunkcionalan, a njegove značajke scijentizmi (kao odlike znanstvenog stila, ali ne stila kao cjeline). I unutar uske akademske zajednice, među lingvistima, nema jednak prestiž, naime preskriptivizam dobiva negativni predznak, jezično savjetništvo sve više prati antisavjetništvo i demotizacija (primjerice u monografijama *Čiji je jezik?* M. Kapovića i *Jeziku je svejedno* A. Starčevića, M. Kapovića i D. Sarić). O utjecaju izvanlingvističkih zakonitosti na lingvističke (tj. o načelu proširenosti i prihvaćenosti pred načelima sustavnosti i standardnosti) progovara se u svim fazama jezičnog planiranja, no u fazi kodifikacije taj utjecaj ipak počesto ostaje zanemaren i nepriznat. Ostaje nam ponovno se prisjetiti zbog čega je standardni jezik polifunkcionalan: „Zato što je život koji prati polifunkcionalan. U skladu s time (pogotovu u ovome vremenu) moramo reći nešto što je vrlo važno za (su) odnos jezik – život: nije život onaj koji prati jezik, nego je jezik onaj koji prati život. Nikako ne život poslije jezika, nego jezik poslije života!“ (Silić 2006: 38). Ako je „jezik poslije života“, je li i načelo sustavnosti poslije standardnosti i svrhovitosti?

¹ Budući da se i funkcionalni stilovi standardnoga jezika mogu najbolje razlikovati na razini morfologije, sintakse i leksika (Hudeček i Vukojević 2009: 321), očekivano je da je gramatička norma srž i varijetetnosti standardnoga jezika, barem kad je riječ o njegovu pisanom ostvaraju.

2. Varijetetnost standardnoga jezika i pristup istraživanju akademskoga diskursa

Pod nazivima *znanstveni funkcionalni stil* i *akademski diskurs* razumijeva se skup posebnih jezičnih i stilističkih postupaka kojima se logika i metodologija znanstvenoga pristupa na odgovarajući način prenose u priopćavanju o rezultatima znanstvenih istraživanja. U hrvatskome jeziku o tim se jezičnim i stilističkim postupcima podaci pronalaze u različitim publikacijama: u funkcionalnostilističkim znanstvenim radovima u kojima se analiziraju tipične jezične značajke toga stila/diskursa, u normativnim jezičnim priručnicima te u različitim uputama kako oblikovati znanstvene radove.

Upute za pisanje dijelom su i jezičnoga savjetništva, koje od više jezičnih jedinica preporučuje onu koja je u skladu s normativnim načelima. U metodologiji jezičnoga savjetovanja sadržaj ‘standardno/nestandardno’ ili ‘pravilno/neppravilno’ sve se češće mijenja u ‘preporučljivo’ i ‘neutralno’, što vodi prema zaključku o većoj otvorenosti prema inačicama u standardu (o varijantnosti i temeljnim načelima jezičnoga normiranja usp. Pranjković 1996: 5). (Su)postojanje inačica u standardu na različitim njegovim razinama apstrakcije (Silić 1996: 189) – u uzusu, normi i kodifikaciji – vodi i do pitanja o varijetetnosti standarda koje će zasigurno zaokupljivati suvremene savjetodavce. Javni diskurs u užem smislu, tj. jezik društvene komunikacije, tražio je savjete u kojima se raspletala dvojba na pravopisnoj ili leksičkoj razini. Javnome diskursu u širem smislu, tj. specijaliziranome, kakav je akademski, nedostaje savjeta i uputa na stilskoj razini. Naime dosad se prepuštalo „jezičnome osjećaju“ kako primjerice smještati glagolske enklitike ili koju od mogućnosti navezivanja pridjeva, zamjenica i rednih brojeva te broja *jedan*, pogotovo u njihovu nizanju, odabrati. Može li i dalje „jezični osjećaj“ / jezična sloboda akademske zajednice biti filter standardne varijetetnosti? Damo li povjerenje akademskoj zajednici, a ne samo autoritetu za normu, akademski diskurs izbistrit će rješenja koja će ga uposebiti, upravo zahvaljujući lingvoestetskome načelu (tj. „jezičnome ukusu“ ili „individualnoj intuiciji“, usp. Pranjković 2010: 11). Takvim pristupom dokidamo apsolutnu jezičnu unifikaciju (pod geslom načela sustavnosti) koju pronose lektori/recenzenti/urednici, a otvaramo prostora uposebljavanju stilova (pod geslom načela svrhovitosti).

Visokim se varijetetom služi, dakle, uža akademska zajednica, i to uspješnije u pismu nego u govoru (Martinović, Pletikos Olof i Vlašić Duić 2021), a niski se varijetet realizira kao „najviša razina što je prosječan obrazovani građanin ili građanka postigne u pogledu poznavanja strukturalnih norma standardnog

hrvatskog jezika, nakon što je završi/o/la gimnaziju i stek/ao/la visoku naobrazbu (izuzetak su veoma marljivi završeni studenti kroatistike)“ (Kalogjera 2009: 556). Visoki varijetet slijedi strogu normu standardnoga jezika, a niski je odraz uporabe (Matešić 2013: 42). Stvorena je time unutarstandardna razlika između *idealnoga* i *uporabnoga* standardnog jezika.

Kada se promatra odnos spram norma standardnoga jezika, najmanje je razlike među varijetetima na razini leksika i tvorbenoj razini², a najveće su razlike vidljive na fonološkoj (u govoru) te morfo(no)loškoj i sintaktičkoj razini (u pismu)³ (usp. i Matešić 2013: 44). Matešić (2013: 42–43) te Udier i Gulešić Machata (2011: 337–338) izdvajaju sljedeće značajke u kojima se ogleda varijetetnost standarda, a izdvajamo one koje su specifične za pisanu realizaciju:

- razlikovanje značenjem i uporabom glagola na -iti i -jeti
- uporaba prijedloga *s(a)* i *k(a)*
- uporaba zamjenice *njen/njezin*
- razlikovanje živoga i neživoga oblikom odnosnih zamjenica
- razlikovanje statičnosti i dinamičnosti (u odnosu na pitanja *gdje, kamo* i *kuda*)
- uporaba prijedloga *k* i dativa s glagolima kretanja
- uporaba instrumentala sredstva s prijedlogom ili bez njega
- uporaba vokativa i njegovi gramatički nastavci
- uporaba aorista i imperfekta
- kondicional i pomoćni glagol *biti* u aoristu
- standardna uporaba futura I. (okrnjenost infinitiva) te futura I. i II. u pogodbenim rečenicama
- postavljanje pitanja glagolom i česticom *li*
- rečenična anafora i katafora na primjeru pokaznih zamjenica
- deklinacija brojeva
- razlikovanje i uporaba određenih i neodređenih oblika pridjeva
- uporaba navezaka u pridjevno-zamjениčnoj sklonidbi
- položaj glagolskih enklitika u rečenici.

² Jasne su upute da u visokome varijetetu prednost ima domaća riječ pred stranom, čak i kod termina. Stvorena je i terminološka baza hrvatskoga strukovnog nazivlja (Struna) na Institutu za hrvatski jezik i jezikoslovlje.

³ Kad se premjestimo iz sfere normativistike u sferu stilistike, u akademskome diskursu dolaze do izražaja brojni stilogeni elementi: redosljed riječi u višestrukosloženim rečenicama ili izbor leksika koji ide od neologizama do revitalizacije zastarjelih riječi, izraza i struktura.

Među navedenim *razlikovnim obilježjima* valja uočiti da su u akademskome diskursu jednoznačno kodeksom razriješene sve osim posljednjih četiriju. Dvojbe u ostalim značajkama diferenciraju visoki i niski varijetet te uposebljuju niski varijetet. U akademskome diskursu one su (autorskim ili lektorskim zahvatima) zanemarive, i u njima se vidi „stroga norma“ standardnoga jezika. Posljednje četiri značajke one su dakle koje razlikuju tekstove i unutar akademskoga diskursa, naime „strobe norme“ u njima nema. Tu vrstu razlikovnih obilježja smatrat ćemo *užima* s obzirom na njihovu specifičnu varijantnost unutar jednoga te istoga tipa diskursa. Upravo ta uža razlikovna obilježja, tj. slijede li se (sustavno) ili se variraju, ostavljaju prostora da se diglosija (visoko/nisko) razdruži na triglosiju ne samo na planu ortoepije i govora (usp. Martinović, Pletikos Olof i Vlašić Duić 2021) nego i na planu pisma (visoko/neutralno/nisko). Na temelju dodatnoga empirijskog istraživanja promotrit će se ponajprije postoji li još koje *uže obilježje* unutar akademskoga diskursa.

3. Pristup i metodologija istraživanja

Kao metodološki pristup jezičnoj analizi kojom se želi utvrditi potpun(ij)i popis *užih razlikovnih obilježja* unutar akademskoga diskursa predlaže se mjerenje zastupljenosti značajka tzv. visokoga varijeteta hrvatskoga standardnog jezika u pisanome znanstvenom tekstu / akademskom diskursu, i to na sintaktičkoj i morfosintaktičkoj razini. Predloženi se pristup temelji na varijantnosti normativnih rješenja koja se navode u priručnicima i na propitivanju neutralnosti uporabe tih rješenja. Provođi se komparativna analiza objavljenih znanstvenih tekstova u suvremenim znanstvenim časopisima iz lingvistike, i to onima koji su kategorizirani unutar nacionalnoga ranga a1: *Jezik, Jezikoslovlje, Rasprave: Časopis Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje, Fluminensia* i *Zbornik radova Filozofskoga fakulteta u Splitu*. Ukupno je analizirano 30 izvornih znanstvenih članaka (po 6 iz svakoga časopisa, iz 2018., 2019. i 2020. godine, dostupnih na Portalu hrvatskih znanstvenih i stručnih časopisa *Hrčak*). Istražene prakse pisanja poslužit će kao polazište kojem će se pridružiti autorska iskustva pisanja, objavljivanja, recenziranja, lektoriranja i uređivanja znanstvenih radova, zbornika i monografija.

Na temelju ekscerpiranih primjera pregled varijetetnosti donosi se za ovu priliku kategorijalno, a ne statistički jer je cilj upozoriti na inačice bez obzira na njihovu statističku zastupljenost. Naime frekventnost uporabe ove ili one morfološke i/ili sintaktičke inačice unutar stranica lingvističkih časopisa ne

podudara se nužno s frekventnošću njezine uporabe u znanstvenim tekstovima koji pripadaju drugim strukama (Matešić 2015: 347). Na širim i komparativno sučeljenim korpusima statistička bi obrada pokazala smjerove koji prevladavaju u ukupnosti akademskoga diskursa, što je nužan korak ako se želi istražiti neutralnost izraza u tome diskursu te posljedično predlagati i revidiranje ovih ili onih normativnih rješenja ili dati upute za akademsko pismo, no za ovu prigodu cilj je prikazati i opisati inačnost po sebi. Recimo i to da se u ovome radu uzima u obzir i specifičan odnos filologa prema čestotnosti izraza na način da u praksi pisanja veća čestotnost neke inačice filologu ne mora biti poticaj za njezinu primjenu. Upravo suprotno, moguće je uočiti sklonost pojedinih filologa čuvanju određenoga izraza zbog svijesti o njegovoj „filološkoj vrijednosti“ – filolog će naime nerijetko upotrijebiti i manje frekventan izraz ako je on povijesno, kulturološki, identitetski ili kako drukčije zanimljiv te će ga uključiti u svoj tekst ne bi li i tako pridonio njegovoj potvrdi u suvremenosti i time mu pr(od)užio afirmaciju (usp. i Matešić 2015: 347).

Cilj je kategorijalnoga prikaza varijetetnosti u akademskome diskursu utvrditi popis jezičnih značajka te, u drugome koraku, propitati njihov opis u normativnim priručnicima. Analiza užih razlikovnih obilježja s aspekta kodificirane norme provest će se uz uporabu gramatika objavljenih nakon 1990. godine kako bi se osiguralo da stavovi normativista nisu pod političkim pritiskom jezičnoga unitarizma: Akademijini *Nacrti za gramatiku*, *Hrvatska gramatika* Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje E. Barić i sur. iz 1997. godine, *Praktična hrvatska gramatika* D. Raguža iz 1997. godine i *Gramatika hrvatskoga jezika* J. Silića i I. Pranjkovića iz 2005. godine. Kako se dio značajka analizira na pravopisnom planu, uzeta su u obzir pravopisna rješenja iz triju pravopisnih priručnika: Anić-Silićeva, Matičina i pravopisnoga priručnika Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje, i to stoga što su oni među pravopisima koji su u optjecaju u 21. stoljeću te su usmjereni na evidentiranje promjena u praksi, u uporabi u jezičnoj zajednici i – posebno institutski pravopis – na podatke o uporabi dobivene korpusnim metodama.

Naposljetku cilj je ove analize utvrditi argumente za izbor ove ili one inačice u praksi pisanja unutar akademskoga diskursa koji se mogu očekivati u recenzentskim i uređivačkim praksama (a koje nisu uvijek i preporučljive).

4. Rezultati i rasprava

4.1. *Popis užih razlikovnih obilježja unutar akademskoga diskursa*

Četirima značajkama navedenima u prethodnim istraživanjima (Matešić 2013: 42–43; Udier i Gulešić Machata 2011: 337–338), a za koje je moguće potvrditi da su unutar akademskoga diskursa razlikovna obilježja na morfo(no)-loškoj i sintaktičkoj razini pridodaje se na temelju analize prigodnoga korpusa znanstvenih radova još deset značajka za koje je moguće utvrditi isti takav status. Neke od navedenih gramatičkih dvojba našle su mjesto i u pravopisnim knjigama s obzirom na to da je pravopisna norma jedan od dvaju jezičnih planova (na planovima – pisanome i govorenome – probire se sa svih jezičnih razina ono što ima utjecaj na pravilno pisanje/govor). Trenutačni popis značajka obuhvaća stoga morfo(no)loške i sintaktičke značajke te njima pripadajuće odraze na pravopisnome planu:

- deklinacija brojeva
- razlikovanje i uporaba određenih i neodređenih oblika pridjeva
- uporaba navezaka u pridjevno-zamjениčnoj sklonidbi
- položaj glagolskih enklitika u rečenici
- instrumental kao dio imenskoga predikata
- G mn. imenica i proširivanje
- glagoli na -ivati ili -avati i glagoli na -nuti
- tekst i kontekst na primjeru interpunkcije
- (ne)ispadanje dentala ispred afrikata
- pisanje riječi sastavljeno i nesastavljeno: od prijedloznoga izraza do priloga
- deklinacija imenica i bilježenje intervokalnoga -j-
- alternacija ije > je/e iza suglasničke skupine koja završava s /r/
- pisanje zanijevanoga prezenta glagola *htjeti*
- deklinacija kratica.

Prvih sedam značajka nisu zahvaćene pravopisnim previranjima, i to su ona obilježja koja variraju neovisno o sklonosti autora/recenzenta/lektora/urednika pojedinome pravopisnom rješenju (pravopisnoj knjizi ili pravopisnoj struji). Prevaga je kojega rješenja ostalih značajka počesto očekivana s obzirom na časopis (tj. uredničku politiku) u kojemu je članak objavljen. Slijedi pregled pojavnica u odabranim časopisima s obzirom na pronađene značajke te s

obzirom na prevagu rješenja (+), nesustavna rješenja (+/-) ili izostanak nekoga rješenja (-). Takav kratki pregled daje smjer u kojemu će ići daljnje istraživanje, tj. naglasak se daje na ona jezična rješenja koja su zabilježena u većini članaka u istraženim časopisima, kao dominantna jezična pojava.

Tablica 1. Razlikovne značajke u jezikoslovnim časopisima

ČASOPISI I ZNAČAJKE	<i>Jezik</i>	<i>Jezikoslovlje</i>	<i>Rasprave: Časopis Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje</i>	<i>Fluminensia</i>	<i>Zbornik radova Filozofskoga fakulteta u Splitu</i>
rastavljeno pisanje negacije glagola <i>htjeti</i>	+	-	-	-	-
alternacija ije > je/e iza sugl. skupine koja završava s /r/	+/-	-	-	-	-
ispadanje dentala ispred afrikata	-	+/-	-	+/-	-
proširivanje u G mn.	+	+	+	+/-	+
deklinacija brojeva	+	+	+	+	+
navesci	+/-	+/-	+	+/-	+
preporučeni položaji enklitike	+	+	+	+	+

Podrobnije će se, dakle, dati uvid u odnos kodificirane norme i uporabe u akademskome diskursu za one među navedenim razlikovnim obilježjima za koje je odabrani korpus pružio primjere i pokazao najveću varijantnost.

4.2. Uža razlikovna obilježja s aspekta kodificirane norme i u korpusu

4.2.1. Uporaba navezaka u pridjevno-zamjениčnoj sklonidbi i (ne)određenost pridjeva

Navezak u pridjevno-zamjениčnoj sklonidbi, po definiciji ispražnjen od značenja, izraziti je nosilac stilističkih signala u suvremenome hrvatskome standardnom jeziku i ponajprije je znak njegova visokoga varijeteta. Kao

znak visokoga varijeteta, on je ujedno i činjenica akademskoga diskursa / znanstvenoga teksta. Navezivanje zamjenica, pridjeva te rednih brojeva i broja *jedan* u pridjevno-zamjениčnoj sklonidbi u GDL jd. m. i s. r. propisano je iz eufonijskih i sintaktičkih razloga. Sintaktički se razlozi za navezivanje odnose na nizanje i pritom se zapažaju kao tipične prakse unutar visokoga varijeteta: (1) navezivanje samo prve pridjevne/zamjениčne riječi u nizu, (2) navezivanje svih riječi u sintagmi osim zadnje u nizu i (3) navezivanje svih riječi u sintagmi. Eufonijski su razlozi za uporabu navezaka ponajprije objašnjivi fonološkim susjedstvom (istih glasova ili glasova koji se razlikuju samo po svojstvu zvučnosti), tj. (4) pridjevi i zamjenice navezuju se samo u određenoj fonološkoj okolini. U praksi se pojavljuju morfološki razlozi, tj. (5) razlikovanje D i L jd. naveskom te tradicijski razlozi, tj. (6) nenavezivanje L jd.⁴ Razlikovanje D i L jd. navodi se kao značajka „pažljiva jezika“ (Babić i sur. 1991, §969). Dakako, kad je riječ o nenavezivanju, ono se može zapaziti u svim navedenim kategorijama, no tada je riječ o pisanju neutralnim ili niskim varijetetom). Navodimo primjere radi lakšega praćenja opisanih složenih mogućnosti raspodjele unutar visokoga varijeteta:

- (1) *našega suvremenog hrvatskog standardnog jezika*
- (2) *našega suvremenoga hrvatskoga standardnog jezika*
- (3) *našega suvremenoga hrvatskoga standardnoga jezika*
- (4) *latinskoga konjunktiva*
- (5) DL jd. *mjesnomu/mjesnome* govoru, za razliku od:
 D *mjesnomu* govoru : L *o mjesnome* govoru
- (6) *o mjesnom* govoru.

Rasap mogućnosti od (1) do (3) dodatno se usložnjava uzmu li se u obzir i dativni te lokativni navesci (usp. npr. Silić 2006: 196–197). U vezi s navezivanjem niz je i još neodgovoreni pitanja s kojima se susreću autori u praksi: je li „jače“ sintaktičko/gramatičko ili eufonijsko pravilo u primjerima kad se zadnji pridjev/zamjenica u nizu nađu u fonološki istom ili sličnom susjedstvu, ostavlja li postupak (3) dojam arhaiziranja iskaza i sl. U gramatici Barić i sur. (§ 77) distribucija pridjevnih navezaka ne povezuje se sa stilovima standardnoga jezika, kao što se to čini u nekim drugim gramatikama, u kojima se napominje da su navesci gotovo nestali iz razgovornoga i poslovnoga stila (Babić i sur.

⁴ Navescima u dativu i lokativu u starijim se gramatikama različito pristupalo: za D jd. predlagalo se -e/-u (Florschütz, Maretić, Brabec-Hraste-Živković, Težak-Babić) ili -u/-e (Pavešić), a za L jd. -e (Maretić, Pavešić), ili -u (Brabec-Hraste-Živković) ili -e/-u (Florschütz, Težak-Babić).

1991, § 425) ili da su „češći u pisanome jeziku“ (Raguž 1997, § 105). U Silićevoj i Pranjkovićevoj gramatici (2005) ujednačivanje pridjevnih oblika s naveskom/navescima u G, D, L jd. m. i s. r. na oblike bez naveska svrstava se u pojavu niveliranja gramatičkih oblika u administrativnoposlovnome (§ 1549), novinarskopublicističkome (§ 1567) i razgovornome stilu (§ 1597). U *Hrvatskome jezičnom savjetniku*, u monografiji *Normativnost i višefunkcionalnost u hrvatskome standardnom jeziku*, pa onda i u institutskoj školskoj gramatici navezak se smatra „odlikom biranog stila“ (Hudeček i Mihaljević 2017: 44), preporučuje se navezivati „samo prvi pridjev“ u nizanju te se -u veže za dativ, a -e za lokativ (Francić, Hudeček i Mihaljević 2006: 119). Različita raspletanja navezivanja možemo pratiti i u naslovima gramatika, primjerice Akademijinoj: *Povijesni pregled, glasovi i oblici hrvatskoga književnog jezika* i novije izdanje *Glasovi i oblici hrvatskoga književnoga jezika* različito su u naslovu navezani; zatim *Tvorba riječi u hrvatskom književnom jeziku* postaje novim izdanjem *Tvorba riječi u hrvatskome književnome jeziku*, a *Sintaksa hrvatskoga književnog jezika* ostala je stalna u naslovu.

U svim je pregledanim časopisima uočena težnja k navezivanju, no nije uočena sustavnost, ni na razini autorskoga članka ni na razini časopisa kao cjeline. Nije neobično da se u istome članku javljaju ovakvi primjeri: *svojega golemog znanja : njegovoga rodnoga mjesta; suvremenoga hrvatskoga književnog jezika : povijest hrvatskoga književnoga jezika*. Nameće se da je praksa navezivanja motivirana različitim shvaćanjem sustavnosti: sustavne su, prema nekima, primjene koje variraju navezak i njegov izostanak u skladu s pravilima (1) i (2), a prema drugima, sustavnost odražava tek pravilo (3). Primjena pravila (3) često odražava želju za povezanosti standarda s ranijim stadijima jezičnoga razvitka – jer riječ je o raspodjeli koja je povijesno utemeljena, odnosno koja je zastupljena i u suvremenim organskim idiomima. U Akademijinoj gramatici istaknuto je da je u beletristici uobičajeno iskorištavati takve nastavačne trostrukosti (Babić i sur. 1991, § 848), kao „ritmotvorne i zvukovne elemente“, a jednako se može pretpostaviti i za akademski diskurs u kojemu zvuk i ritam pripisujemo „jezičnome osjećaju“, jezičnoj intuiciji.

O uporabi navezaka progovorit će se dodatno i s obzirom na sklanjanje posvojnih pridjeva. U Silićevoj i Pranjkovićevoj gramatici (2005) posvojni pridjevi na -ov, ev, -ljev i -in „sklanjaju [se] i po sklonidbi pridjeva neodređenoga oblika i po sklonidbi pridjeva određenoga oblika (*Šegedinova teksta i Šegedinovoga (Šegedinovog) teksta (...)*)“ (§ 472), što se dovodi u vezu s funkcionalnim stilovima (str. 381, 384, 389). Opaska o dvojaku načinu sklanjanja postoji i u Barić i sur. (1997), uz napomenu da oblici poput *bratovog(a)* ili *svekrvinom* pripadaju *razgovornom jeziku, a u biranom se jeziku izbjegavaju* (§ 476). U

Akademijinoj gramatici (Babić i sur. 1991) stoji da su takvi oblici *u novije doba sve češći* (§ 466). Izbor između imenične sklonidbe i tzv. pridjevnozamjenične sklonidbe spominje se u Silićevoj i Pranjkovićevoj gramatici (2005) i u vezi sa zamjenicama: „U suvremenoj komunikaciji, posebno administrativnostilskoga i razgovornostilskoga tipa“ (§ 451) u G jd. m. i s. r. javljaju se oblici *kakvoga / kakvog* umjesto *kakva*, u dativu *kakvomu / kakvome / kakvom* umjesto *kakvu* itd. Na dvojnu se sklonidbu u takvih zamjenica upozorava i u Barić i sur. (1997, § 569 i § 570) te u Raguževoj gramatici (1997, § 89), uz razliku što se u prvome priručniku donosi napomena o stilistici – *biranome stilu* pripadaju tako primjeri koji slijede imeničnu sklonidbu, ali i oni primjeri koji se mijenjaju po pridjevnozamjeničnoj sklonidbi ako imaju navezak. Upravo takve napomene, koje daju prednost imeničnoj sklonidbi pridjeva na *-ov, -ev, -ljev, -in* (koji su semantikom određeni, a gramatikom neodređeni), u akademskome diskursu ne ostavljaju mjesta varijacijama. Potvrđuju to i upute za pisanje znanstvenim stilom u kojima se ponovno daje prednost imeničnoj sklonidbi posvojnih zamjenica i pridjeva (Frančić, Hudeček, Mihaljević 2006: 295).

Tablica 2. Prikaz različitih normiranja distribucije navezaka na primjeru D i L jd. m. r. i s. r. te sklanjanja posvojnih pridjeva / posvojnih zamjenica

SP-GHJ (Silić i Pranjković 2005)	HG (E. Barić i sur. 1997)	RAG (Raguž 1997)	GOHKJ (Babić i sur. 2007)
– navesci u D i L ujednačeni DL jd. <i>velikomu/ velikome/velikom</i> (§ 468)	– navesci u D i L razjednačeni D jd. <i>-om(u/e)</i> L jd. <i>-om(e/u)</i> (§ 468)	– navesci u D i L: „Ponekad se nastoji, bez pravoga opravdanja, -u vezati za D, a -e više za L“ (§ 106), ali ipak razjednačeni – navesci nisu obavezni (§ 105) D jd. <i>-om(u/e)</i> L jd. <i>-om(e,u)</i> (§ 103)	– navesci u D i L dijelom razjednačeni (duži nastavci u „višim stilovima“; <i>-omu</i> češći u D jd.) (§ 858) DL jd. <i>velikom/u/e</i> (§ 837)

– pridjevi na -ov/ev, -ljev, -in i sklanjanje: G jd. <i>Krležina</i> i <i>Krležinoga</i> (<i>Krležinog</i>) (§ 472)	– pridjevi na -ov/ev, -ljev, -in i sklanjanje: G jd. <i>babina</i> – birani jezik; <i>babinog(a)</i> – razgovorni jezik (§ 504)	– nema podataka o deklinaciji posvojnih pridjeva – dvostruka deklinacija zamjenica (§ 105) <i>takvog(a)/takva</i> <i>njegovog(a)/njegova</i>	– pridjevi na -ov/ev, -ljev, -in sklanjaju se i kao određeni i kao neodređeni (§ 888) G jd. <i>majčina</i> / <i>majčinog(a)</i> (§ 460) – zamjenice – sklanjaju se kao neodređeni i određeni oblici (§ 977)
– zamjenice <i>kakav</i> – G <i>kakva</i> i <i>kakvoga/kakvog</i> (adm. i razg.) (§ 451)	– zamjenice <i>takav</i> – G <i>takva</i> i <i>takvoga, takvog</i> (§ 569 i 570)		

Analiza kodificirane norme (usporedni prikaz rasapa mogućnosti u priručnicima) pokazala je da suvremeni priručnici nisu ujednačeni u preporuci pisanja navezaka, no nešto više jesu u sklanjanju posvojnih pridjeva, posvojnih i pokaznih zamjenica. Takve normativne preporuke ostavljaju prostora da se autori kreću unutar širokoga raspona opisanih mogućnosti ili da se posluže i „jezičnim osjećajem“ u odluci koji lik odabrati. Recenzenti i urednici počesto upozoravaju na potrebu sustavne primjene pravila za koje se autor odlučio, što je i inače u situacijama s više mogućnosti preporučena nit vodilja.

4.2.2. Deklinacija brojeva

O obilježju nesklanjanja brojeva *dva*, *tri* i *četiri* te pridjevnih riječi kada dolaze uz te brojeve različiti su stavovi u gramatikama. Napominje se tako da je ono „više obilježje razgovornoga jezika. U pažljivu, njegovanu jeziku treba ih sklanjati, pogotovu kada dolaze bez prijedloga“ (Babić i sur. 1991, § 562). Ima i mišljenja da je sklanjanje u takvim pozicijama neobavezno u svim primjerima osim kad su sintagme s brojevima bez prijedloga u funkciji dativa ili instrumentala (Raguž 1997, § 150). Za sklonidbu se kaže: „(...) u govornome je jeziku gotovo i nema. Ona je oznaka pisanoga, i to njegovanijega izraza“ (Raguž 1997, § 150). Za sintagme s brojevima bez prijedloga u genitivu donosi se u toj gramatici opaska da se u standardnome jeziku „osobito preporučuje genitivni oblik tih brojeva“ (Raguž 1997, § 152). I u Barić i sur. (1997) preporuke su slične: po načinu na koji su navedeni primjeri poput „*Iskrkali su se iz oba broda* (ili *iz obaju brodova*)... *Našao se između dvije vatre* (ili *između dviju vataru*)...“ (§ 581) moguće je zaključiti da je njihova uporaba ravnopravna i da između njih nema (stilističke) razlike. No kad je riječ o širenju i na sintagme bez prijedloga, u toj se gramatici odustaje od kategorizacije „ili“ i uvodi se „umjesto“: tako uz primjere poput „Upoznali su običaje *ta tri naroda* (umjesto: *tih triju naroda*)“ stoji stilistička napomena da se u *biranome jeziku*

(§ 581) daje prednost rješenju zabilježenom u zgradama. Silić i Pranjковиć (2005, § 501) kažu da sklonidba brojeva i pridjevnih riječi kada dolaze uz njih nije obavezna iza prijedloga: „Tako se može reći i: (...) ***Od spomenute četiri studentice jedna će biti izabrana (...)*** i ***Od spomenutih četiriju studentica jedna će biti izabrana (...)***“. U uputama za pisanje znanstvenim stilom navodi se da je sklonidba brojeva očekivana (usp. Frančić, Hudeček i Mihaljević 2006: 295). Pregled napomena o deklinaciji brojeva donosi se sistematiziran u Tablici 3.

Tablica 3. Deklinacija brojeva u „biranu“, „pažljivo“, „njegovanu“, „njegovanijem“ izrazu

SP-GHJ (Silić i Pranjковиć 2005)	HG (E. Barić i sur. 1997)	RAG (Raguž 1997)	GOHKJ (Babić i sur. 2007)
– iza prijedloga nije obvezno sklanjati (§ 501)	– prednost se daje sklanjanju, i iza prijedloga (§ 581)	– bez prijedloga u funkciji dativa ili instrumentala obvezno je sklanjati, a u ostalim se slučajevima preporučuje (§ 152, § 153)	– treba ih sklanjati, pogotovo kada su bez prijedloga (2007, § 1008)

Pretraženi korpus pokazuje da deklinacija brojeva nije sustavna uz prijedlog, pa ni unutar istoga članka (*s tri stara naglasaka : s trima starim naglascima; od triju velikih dijelova : od te tri značajke*).

4.2.3. Položaj glagolskih enklitika u rečenici

Mjesto enklitike u hrvatskome standardnom jeziku identificirano je i kao sintaktički i kao stilistički važna činjenica. Ono se u akademskome diskursu pojavljuje na sljedećim mogućim mjestima u rečenici:

- (1) *Jezične značajke promatraju se na primjerima iz korpusa.*
- (2) *Jezične se značajke promatraju na primjerima iz korpusa.*
- (3) *Dativ apsolutni (slavenski) je padež koji je bio posve uobičajen u starim tekstovima.* → („definijski“ smještaj enklitike, moguć ostvaraj u administrativnome stilu)
- (4) *Radna se imenica naziva i glagolskom.* → (visoki varijetet, slabija preporuka za uporabu)

(5) *Miroslav je Krleža najveći hrvatski pisac 20. stoljeća.* → (visoki varijetet, preporuka za uporabu gotovo da u potpunosti izostaje).

U primjeru (1) enklitika se smješta na drugo mjesto u izgovornoj cjelini (prva je izgovorna cjelina „jezične značajke“, a druga „promatraju se“), što je u skladu sa sintaktičkom normom. Ipak, često se savjetuje da se u akademskome diskursu enklitika smjesti što je moguće bliže početku rečenice (2) (usp. Barić i sur. 1997, § 1986; Katičić 2002, § 1086). U Silić-Pranjковиćevoj gramatici (2005, § 1523) jednako je poželjno i smještanje ulijevo i smještanje udesno. Smještaj enklitike prema početku smatra se u većini izvora obilježjem visokoga varijeteta i cizelirana izričaja (osim kod Raguža, koji ga naziva „usiljenim“). Međutim, prema nekim mišljenjima, praćen je i ograničenjima, pa se tako ne preporučuje enklitikom razdvajati kolokacije ni višerječne termine (4), a još manje imenske formule (5), jer je to „izrazito stilski obilježeno“ (E. Barić i sur. 1997, § 2006). U uputama kako pisati znanstvenim stilom (tj. kako se „pomno i dotjerano izražavati“) bilo je i savjeta da je u „višim funkcionalnim stilovima“ moguće smještanje i kao u (4) i kao u (5) (usp. Katičić 2002, § 1089; Frančić, Hudeček i Mihaljević 2006: 182), no u Raguževoj gramatici (1997, § 631) upozoravalo se na „govorni ritam“ kao bolje načelo od „mehaničkoga namještanja“. „Ritmomelodijske zakonitosti“ spominju se i u Silić-Pranjковиćevoj gramatici (2005, § 1523), pa i u sintagmi koju čini ime i prezime (2005, § 1524), no vežu se za pisani jezik, za razliku od govorenoga, u kojemu redosljedom riječi u rečenici upravljaju „logičke zakonitosti“.

Prividni paralelizam između (3) i razgovornoga smještaja enklitike nakon stanke (koji se samo u Raguževoj gramatici opisuje neutralnim, bez isticanja razlike *govor : pismo*, § 631), u mogućem primjeru koji smo konstruirali radi provedbe usporedbe: *Jezične značajke se promatraju na primjerima iz korpusa*. potrebno je posebno objasniti. Smještaj enklitike u (3) valja tumačiti uobičajenim u akademskome diskursu jer je riječ o definicijskome mjestu enklitike. Ono slijedi logičku strukturu definicije, prema kojoj se (strukтури) očekuje oblik definicije: *X je Y*, pri čemu je *X definiendum*, a *Y definiens* – odatle i čuvanje mjesta glagolske enklitike na očekivanu mjestu u definicijskoj rečenici.

Tablica 4. Smještaj glagolske enklitike

SP-GHJ (Silić i Pranjković 2005)	HG (E. Barić i sur. 1997)	RAG (Raguž 1997)	Akademijina gramatika (Katičić 2002)
<ul style="list-style-type: none"> – govoreni jezik i logičke zakonitosti vs. pisani jezik i ritmomelodijske zakonitosti – enklitika se smješta i na prvo i na drugo mjesto u izgovornoj cjelini – imenska formula se i razdvaja i ne razdvaja 	<ul style="list-style-type: none"> – enklitika se smješta prema početku rečenice – razdvajanje imenske formule izrazito je stilski obilježeno 	<ul style="list-style-type: none"> – govorni ritam vs. mehaničko smještanje – enklitika se smješta i na prvo i na drugo mjesto u izgovornoj cjelini, ali i iza stanke – imenska formula se i razdvaja i ne razdvaja 	<ul style="list-style-type: none"> – enklitika se smješta prema početku rečenice – razdvajanje imenske formule birani je stil

Korpus pokazuje da se, kako to smo već napomenuli, enklitike u akademskome diskursu sustavno ne smještaju neposredno nakon stanke (osim iznimno u definicijskim rečenicama). Istodobno se međutim ne zamjećuje sustavnost u smještanju enklitike ulijevo ili udesno (*Milan je Moguš pokazao time : Milan Moguš dao je velik prinos; u svojim je rječnicima baš svaku riječ : u prvom dijelu rječnika riječi su poredane*). Riječ je o odabirima koji su ponajviše upravljani lingvoestetskim načelom.

4.2.4. Ostale razlikovne značajke gramatičke norme

Ostala razlikovna obilježja gramatičke norme, za razliku od prethodno navedenih, imaju jasniju normativnu preporuku u normativnim priručnicima. Riječ je o dvostrukim ili višestrukim likovima koji su već kodifikacijom stilski razjednačeni: ili su u „biranijem“ stilu, ili su neutralni, ili su stilski obilježeni (arhaično, knjiški). Te se značajke pregledno navode u Tablici 5: navode se višestruki oblici za G mn. imenica i instrumental imenica kao dio imenskoga predikata uz (semi)kopulativne glagole, dok se o trećoj značajki – glagolima na *-ivati* ili *-avati* i glagolima sa sufikslnim morfemom *-nu-* u gramatikama ne daju preporuke za uporabu (osim tek usputno kod Raguža, 1997), već su one dane u normativnim rječnicima i savjetnicima.

Tablica 5. Prikaz ostalih razlikovnih značajka gramatičke norme – višestrukosti G mn. imenica i instrumental imenica kao dio imenskoga predikata uz (semi)kopulativne glagole

SP-GHJ (Silić i Pranjković 2005)	HG (E. Barić i sur. 1997)	RAG (Raguž 1997)	Akademijina gramatika (Babić i sur. 1991, 2007; Katičić 2002)
ženidaba, ženidba i ženidbi	<i>instanaca, instanca i instanci</i>	<i>optužaba/optužba/ optužbi</i>	<i>naranča/naranči/ naranča</i>
<i>Bijaše učitelj. i Bijaše učiteljem.</i> (neutralno); <i>To je uzrokom. i To će biti uzrokom.</i> (obilježeno)	<i>Ti si bila mudrijašica. i Ti si bila mudrijašicom., Ti hoćeš biti mudrijašica. i Ti hoćeš biti mudrijašicom.</i> (neutralno); <i>Ti si mudrijašicom. i Ti ćeš biti mudrijašicom.</i> (obilježeno)	<i>Bio je doktorom.</i> (obilježeno) <i>dignuti/dići – prednost prvoga lika</i>	<i>Tu je bio pisar. i Tu je bio pisarom. i Tu je pisarom.</i>

a) Višestrukosti G mn. imenica

U normativnim preporukama stoji: „Imenice ženskoga roda kojima osnova završava na suglasnički skup imaju u G mn. nepostojano *a*“ (Francić, Hudeček i Mihaljević 2006: 60). Gramatike gdjegdje potvrđuju i suprotno, uzimajući u obzir i uzus: „Očito je G mn. navedenih imenica u stadiju previranja. Prodorni nastavačni morfem *-i* potiskuje ostale dvije mogućnosti, ali se još nijedna ne može izuzeti iz sustava.“ (Babić i sur. 1991, § 337) Višestruki oblici omogućuju govorniku izbor uvjetovan „potrebama ritma, eufonije, a gdjekad i težnjom za jednoznačnošću“. U novijem izdanju dopunjena je preporuka: „unatoč poremećenom odnosu među nastavcima za G mn. imenica vrsta *e* s višesuglasničkim završetkom, kad god nema osobitih razloga za uporabu nastavka *-i*, treba dati prednost nepostojanom *a* i nastavku *-a*.“ (Babić i sur. 2007, § 750). Stoji i napomena da se osjetno potiskuje G mn. s nepostojanim *a* (§ 747). „Prednost u takvim slučajevima treba biti upravo tim redosljedom: nepostojano *a*, bez nepostojanoga *a* i s nastavkom *-a*, pa tek onda oblik s nastavkom *-i*.“ (Raguž 1997, § 58). U *Hrvatskoj gramatici* nijednom se liku ne daje prednost: „može se umetati nepostojano *a*, ali i ne mora, a može se iza njih uzeti nastavak *-i*“ (Barić i sur. 2005, § 394). Otvorenost svim mogućnostima danas je prevladala: „Može se samo reći da su i jedan (s nepostojanim *a* i morfemom *-a*) i drugi (bez nepostojanoga *a* i s morfemom *-a*)

i treći (s morfemom *-i*) oblik kad su mogući, podjednako prihvatljivi.“ (Silić i Pranjković 2005, § 374).

U akademskome se diskursu zamjećuje da je slijedena (većinska) normativna preporuka da se izbjegava nastavak \bar{i} kod mogućih višestrukosti (G mn. *izvedaba, pogrešaka, narudžaba, sorata*), a ondje gdje je nema izbora između lika s nepostojanim *a* ili bez njega, u akademskome diskursu \bar{i} se ne izbjegava (*normi, tajni, značajki*).

b) Glagoli na *-ivati* ili *-avati* i glagoli sa sufikslnim morfemom *-nu-*

Preporuka za uporabu kojega od lika donesena je u jezičnim savjetnicima: „Glagolima na *-ivati* norma u pravilu daje prednost pred glagolima na *-avati*, ali ih katkad i izjednačuje“ (Frančić, Hudeček i Mihaljević 2006: 111). U normativnim rječnicima, primjerice u Velikome rječniku hrvatskoga jezika i u Školskome rječniku izjednačeni su. U gramatikama se ne daje preporuka uporabe.

Raguž napominje da se kod glagola s morfemom *-nu-* „u jezičnoj normi polako izdvaja jedan od njih“, i to upravo taj (Raguž 1997, § 310). U normativnim rječnicima kraći oblici na *-ći* dolaze s uputnicom na duže oblike, glagole druge vrste na *-nuti*. Morfološko preobilje, tj. višestrukosti oblika jedne riječi istoga gramatičkog značenja (Bošnjak Botica i Hržica 2016) može pronaći razrješenje upravo u akademskome diskursu, koji valja pratiti i opisivati.

U akademskome se diskursu zamjećuje sklonost prema glagolima na *-ivati* (*razjednačivati, razjedinjivati, uobličivati, označivati* i sl.), pa čak i značenjsko razjednačivanje, primjerice glagol *naglašavati* rabi se u općemu značenju isticanja, a *naglašivati* u značenju akcentuirati. Uočeno je i ono na što je upozorio Raguž, prevaga glagola na *-nuti* nasuprot *-ći* (*istaknuti, potaknuti, dignuti, maknuti*).

c) Instrumental imenica kao dio imenskoga predikata uz (semi)kopulativne glagole

Različit je pristup prema stilističkoj odrednici kada se instrumental javi kao dio imenskoga predikata: „Vrlo rijetko, osobito stilski obilježen, na mjestu imenskoga predikata dolazi i instrumental“ (Raguž 1997, § 175). Zamjenjivost nominativa instrumentalom u predikatnome imenu ipak preteže kao napomena u normativnim priručnicima. Katičić u *Sintaksi* donosi primjere koji nisu ograničeni vremenom: *Bog joj je svjedokom., Tu je bio pisarom.* (Katičić 2002, § 67). Detaljnije je objašnjena i glagolskim vremenom ograničena uporaba u *Hrvatskoj gramatici*. Imenica kao predikatno ime naime može stajati u instrumentalu, i to uz sponu u prošlom vremenu, a uz sponu u sadašnjem ili

budućem vremenu samo s naglašenim oblicima pomoćnih glagola, ili ako je predikat proširen priložnom oznakom, a rečenice su „*Ja sam skrbnikom* i *Ja ću biti skrbnikom*“ jako stilski obilježene, prema iskazu s instrumentalom uz sponu u prošlom vremenu: *Ja bijah skrbnikom* ili *Ja sam bio skrbnikom*.“ (Barić i sur. 2005, § 1234). Uvjetovanost glagolskim vremenom spominje se i u Silić-Pranjkovićevoj gramatici: „Imenski dio predikata s takvim [neprijelaznim] semikopulativnim glagolima dolazi u nominativu ili u instrumentalu“, primjerice *Nazivao se predsjednikom* (Silić i Pranjković 2005, § 1208, § 1213). Stilski se smatra neutralnim kad je kopulativni glagol u prošleme vremenu (*Bijaše učiteljem u Istri.*), obilježenim uz oblike prezenta ili futura (*To je uzrokom svih njegovih nevolja.; Ivan će biti zastupnikom u Saboru.*).

Instrumental kao dio imenskoga predikata nije sustavna značajka visokoga varijeteta, što svjedoče primjeri već i unutar jednoga članka (*Milan Moguš bio je izvrstan poznavatelj : Milan Moguš bio je urednikom; bio je on autorom : i sam je bio suautor*).

4.2.5. Ostale razlikovne značajke pravopisima usložnjene

Među ostalim se značajkama koje se uočavaju kao razlikovne unutar akademskoga diskursa nalaze i one koje se odražavaju na pravopisnome planu, a odnose se na: tekst i kontekst na primjeru interpunkcije, (ne)ispadanje dentala ispred afrikata, pisanje riječi sastavljeno i nesastavljeno, bilježenje deklinacije imenica, alternaciju ije > je/e iza suglasničke skupine koja završava s /r/, pisanje zanijezanoga prezenta glagola *htjeti* te zapisivanje deklinacije kratica.

a) Tekst i kontekst na primjeru interpunkcije

Jedan od osnovnih postulata u gradnji akademskoga teksta onaj je koji kaže da ni u jednome trenutku pri čitanju teksta ne bi trebalo biti sumnje u to koja se informacija njime prenosi. Uloga konteksta pri razumijevanju akademskoga teksta ne bi trebala biti dakle regresivna smjera, odnosno već pročitana rečenica ne bi trebala biti organizirana tako da je (jednoznačno) razumljiva tek nakon što čitatelj pročita i sljedeću rečenicu / sljedeće rečenice. Uz primjeren će odabir leksičkih jedinica pritom biti jednako važna i sintaktička organizacija (a i organizacija teksta), koja ima svoj odraz i na pravopisnom planu. Zbog zahtjeva za jasnoćom i jednoznačnošću akademski je diskurs stoga snažno usmjeren k primjeni interpunkcije koja će se zasnivati na semantičkome načelu (nazivanom i *logičkosemantičkim* načelom). Kako je riječ o interpunkcijskome načelu koje je i inače dominantno u suvremenoj hrvatskoj pravopisnoj normi, ne očekuje se da bi u akademskome diskursu bilo posebnosti u primjeni toga

načela, no one se u njemu ipak pronalaze. Takve ćemo posebnosti promotriti na nekoliko primjera.

Znanstveni tekstovi imaju potrebu razlikovati koordinacijske strukture povezane veznikom „i“ s obzirom na to jesu li one dvopojmovne ili jednopojmovne. Budući da se obje na pravopisnome planu jednako prikazuju, u znanstvenim se tekstovima pojavljuje potreba za razrješavanjem dvojbe i – posljedično – uporabom zarez na mjestu na kojem to normom nije predviđeno: npr. naslovom *Sustavi, veze i mreže* preneseno je značenje da će biti riječ o dvjema temama: prva su „sustavi“, a druga „veze i mreže“, dok su naslovom *Sustavi, veze, i mreže* najavljene tri teme: „sustavi“, „veze“ i „mreže“.

Uz takve, semantički opravdane postupke, u kojima je pravopisni signal jedini koji može ukloniti dvojbu, moguće je u akademskome diskursu uočiti i primjere u kojim se zarez primjenjuje samo radi lakšega (i bržeg) razumijevanja sadržaja rečenice. Promotrite li se sljedeći primjeri:

(1) *Zbog sličnoga načina strukturiranja misli, u jezicima će se vjerojatno podudarati i formalno-jezične strukture u kojima se pojavljuju zoonimi...*

(2) *Zbog sličnoga načina strukturiranja misli u jezicima će se vjerojatno podudarati i formalno-jezične strukture u kojima se pojavljuju zoonimi...,*

zaključuje se kako je jedinim razlogom za pravopisom nepredviđeno bilježenje u primjeru (1) postizanje jasnoće na način da se ni u jednome trenutku pri čitanju ne pojavi dvojba treba li čitati „strukturiranja misli“ ili „strukturiranja misli u jezicima“. Iako bi se ta dvojba, doduše, razriješila odmah potom (jer se iz smještaja enklitika koje slijede može iščitati da potonje značenje nije moguće, uz pretpostavku da je rečenica strukturirana u skladu sa sistemskim normama hrvatskoga standardnog jezika – o sistemskim normama više u: Silić, 1999 [1983]), bilježenje zarez pridonijelo je lakšemu čitanju teksta.⁵

b) (Ne)ispadanje dentala ispred afrikata

Bilježenje imenica na *-tak, -tac, -dak, -dac* pravopisna je tema koja se nerijetko promatra kao jedna od onih koja razlikuje pravila u pojedinim suvremenim hrvatskim pravopisnim knjigama. Ukratko, dok je Matičinim pravopisom (Badurina, Marković i Mićanović 2007) predviđeno sustavno nepisanje dentala ispred afrikata, Anić-Silićev pravopis (2001) uz sustavno nepisanje dentala

⁵ Ovdje je, dakako, moguće raspravljati i o tome nije li u takvim primjerima najbolji postupak prestrukturirati rečenicu kako zarez ne bi bio nužan za olakšano iščitavanje smisla. Pri razmatranju pokusne promjene koja bi za navedeni primjer mogla glasiti *Zbog sličnoga načina strukturiranja misli u različitim jezicima vjerojatno će se u njima (jezicima) podudarati i formalno-jezične strukture u kojima se pojavljuju zoonimi...* moguće je zapitati se i je li time postignuta veća jasnoća u odnosu na (1).

ispred afrikata, dodaje i napomenu da se u suvremeno doba u toj poziciji u praksi pojavljuje i pisanje dentala. *Hrvatski pravopis* Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2013) predviđa fonološko bilježenje imenice *otac* – *oca, ocu... oci* (uz *očevi*), *očev, očinski*; i od nje izvedene imenice *praotac* – *praoca, praocu... praoci, praočev*. Za sve ostale dvosložne te trosložne i višesložne imenice pravila pisanja usložnjena su na način da se za neke skupine imenica predviđa samo morfonološko bilježenje, a za druge i morfonološko, ali i fonološko. Pravila se sistematizirano prikazuju u Tablici 6 (u kojoj se o fonološkome bilježenju navode napomene koje su prenesene uz oznake upotrijebljene u toj pravopisnoj knjizi).

Tablica 6. Prikaz pravopisnih rješenja zapisivanja imenica na *-tak, -tac, -dak, -dac* u *Hrvatskome pravopisu* Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2013)

Način zapisivanja	Morfonološki	Morfonološki i fonološki
Dvosložne imenice	<i>jadac – jadci</i> <i>mladac – mladci</i> <i>zadac – zadci</i> <i>hitac – hitci</i> <i>letak – letci</i>	<i>predak – predci</i> <i>sudac – sudci</i> <i>svetac – svetci</i> (N3: dopušteno je pisati i <i>prec</i> , <i>suc</i> , <i>svec</i>)
Trosložne i višesložne imenice	<i>domorodac – domorodci</i> <i>očevidac – očevidci</i> <i>podbradak – podbradci</i> <i>uradak – uradci</i> <i>primitak – primitci</i> <i>umetak – umetci</i>	<i>dohodak – dohodci</i> <i>izvadak – izvadci</i> <i>otpadak – otpadci</i> <i>desetak – desetci</i> <i>dobitak – dobitci</i> <i>dovršetak – dovršetci</i> <i>gubitak – gubitci</i> (N4: iznimno česte višesložne riječi – zbog tradicijskih razloga i čestoće uporabe dopušteno je i izostavljanje <i>t</i> i <i>d</i>)

Iako su pravila u *Hrvatskome pravopisu* Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2013) zasnovana na istraživanju uporabe i na nizu drugih metodoloških postupaka, među kojima bitnu ulogu ima i sustavnost, primjena tako oblikovanih pravila nije korisniku jednostavna jer se svijest o frekventnosti primjera može razlikovati od govornika do govornika, a pokušaj aktiviranja semantičkoga oslonca pri razvrstavanju primjera dodatno usložnjuje primjenu pravila (usp.

npr. zapisivanje N mn. od *primitak* samo morfonološki, *primitci*, dok se N mn. od *dobitak* može zapisivati i morfonološki, *dobitci*, ali i fonološki, *dobici*). Da je upravo frekventnost primjera polazište koje u suvremenome hrvatskom jeziku ima najveće opravdanje pri normiranju zapisivanja imenica na *-tak*, *-tac*, *-dak*, *-dac*, dokaz je praćenje prakse pisanja unutar akademskoga diskursa u fazi prije lekture teksta. U nelektoriranim tekstovima naime zamjetno je da se pri zapisivanju primjera koji su u općem jeziku manje frekventni primjenjuje pristup kojim se čuva morfonem kako bi se lakše odgonetnuo korijen od kojega je riječ izvedena (i time olakšalo čitanje i razumijevanje). U tome smislu akademski diskurs mogao bi utjecati na novo poimanje sustavnosti u primjeni pravopisnih pravila, o čemu više u zaključku ovoga poglavlja.

c) Pisanje riječi sastavljeno i nesastavljeno: od prijedloznoga izraza do priloga Pisanje riječi sastavljeni i nesastavljeno u akademskome je diskursu također jedna od tema kojoj se u praksi pisanja pristupa na način da se pravopisne mogućnosti koriste u službi postizanja jasnoće i jednoznačnosti. To se ponajprije odnosi na popriloženje prijedloznih izraza, na što se osvrću svi pravopisi. U potrazi za sustavnim pristupom pravopisne knjige nude rješenja koja se kreću u rasponu od manjega do povećanoga broja predviđenih situacija u kojima se kao oznaka popriloženja primjenjuje sastavljeno pisanje. I za složena pitanja pisanja riječi sastavljeno i nesastavljeno akademski bi diskurs mogao postati relevantnim korpusom u razmatranju poimanja sustavnosti kada bi se osluškivala slobodna uporabna praksa, nepomućena lektorskim zahvatima (koji su legitimni, ali mogu zamagliti potrebe akademske zajednice u specifičnoj, znanstvenoj komunikaciji), posebice jer su još uvijek na snazi dvostrukosti: *na primjer* i *naprimjer*; *na vrijeme* i *navrijeme*; *od srca* i *odsrca* i sl. u *Hrvatskome pravopisu* Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2013).

d) Bilježenje deklinacije imenica Učestalost potrebe za citiranjem unutar akademskoga diskursa postavlja znanstvenike u svakodnevnu situaciju potrebe bilježenja deklinacije domaćih i stranih imena i, još više, prezimena. Deklinacijskim pravilima umjesto gramatika bavili su se u hrvatskome standardnom jeziku gotovo isključivo pravopisi. U tome smislu najpotpuniji pregled deklinacija nudi Matičin pravopis – Badurina, Marković i Mićanović (2007), za kojim ne zaostaje mnogo ni prikaz u pravopisu Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2013). U tim dvama pravopisima primjenjuje se međutim različit pristup: u pravopisu Instituta on je tradicijski, a u Matičinu pravopisu nasljeđuje se pristup koji su inaugurirali Anić i Silić (1986). Još su sredinom osamdesetih godina 20. stoljeća Anić i Silić uočili situaciju koja će postati aktualna upravo u akademskome diskursu (a i u

novinarsko-publicističkome), a riječ je o tome da će globalizacijskim procesima u komunikaciji dotadašnji tradicionalni pristup, u kojem je za dekliniranje određenih kategorija imena i prezimena bilo potrebno znanje stranih jezika, postati teže primjenjiv. U rečenice na hrvatskome jeziku sve više naime treba uklapati imena i prezimena iz neeuropskih jezika, a i raspon poznavanja europskih jezika sužen je zbog praktičnoga prevladavanja uporabe jednoga od njih – engleskoga. Posve konkretno, kako čitati, pa zatim i deklinirati imena i prezimena koja se u izvornome jeziku naprimjer bilježe krajnjim grafemom -y, postaje sve teže za suvremenoga čovjeka, nenaviknuta na mađarsku, francusku i druge (orto)grafije, a može predstavljati teškoću i u primjerima iz engleskoga jezika (ako je nejasno na koji se od mogućih načina čita taj grafem). Matičin pravopis postavio je pravilo ponešto drukčije u odnosu na Anić-Silićev pravopis razdvajajući „domaća imena“ (koja bi se pisala tradicionalno, uz zapisivanje intervokalnoga -j- u kosim padežima) od stranih (koja bi se pisala bez intervokalnoga -j-) i najavio time smjer promatranje pojma sustavnosti na nov način: „ortografska slika“ izvornoga načina zapisivanja stranoga imena na taj je način bolje očuvana. Upravo je taj pristup potvrdilo istraživanje prakse bilježenja deklinacije stranih vlastitih imena na -ah (Matešić 2018: 154–156) – potreba čuvanja „ortografske slike“ snažnija je od signaliziranja pravogovornoga ostvaraja.

e) Alternacija ije > je/e iza suglasničke skupine koja završava s /r/

Pravopisna rješenja koja se odnose na alternaciju ije > je/e iza suglasničke skupine koja završava s /r/ (nazivanu u različitim priručnicima i pozicijom „dvo Glasnika ie iza pokrivenoga r“ razlikuju se u suvremenim pravopisnim knjigama na način da Matičin pravopis propisuje sustavnu alternaciju ije > e, a u Anić-Silićevu pravopisu (2001) uz istu sustavnu alternaciju ije > e dodaje se napomena da se u praksi u toj poziciji pojavljuje i alternacija ije > je, čime je otvorena mogućnost prema prihvaćanju prakse iako ona nije sustavna. Toj se nesustavnosti u praksi, zatečenoj u korpusu, prilazi u propisima *Hrvatskoga pravopisa* Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2013) na znatno složeniji način. Alternacija ije > e propisana je u 14 riječi koje pripadaju tvorbenoj porodici riječi: *brijeg*, *brijest*, *crijep*, *drijemati*, *grijeh*, *krijepiti*, *naprijed*, *prijek*, *privrijediti*, *strijela*, *trijebiti*, *upotrijebiti*, *vrijediti*, *ždrijeb* – pritom je u „Napomeni br. 6“ zbog potvrđenosti u uporabi dopušteno pisati i *je* u riječima koje pripadaju tvorbenim porodicama riječi: *krijepiti*, *strijela*, *vrijedan* te u riječima *grješka*, *pogrješka*, *pogrješan* i *pogrješno*. Nadalje alternacija ije > e propisana je i u oblicima i tvorenicama od *vrijeme* i *ždrijebe*. Alternacija ije > je/e propisana je u oblicima jednosložnih imenica m. r. koje nemaju dugouzlazni

naglasak u G jd.: *brijeg – bregovi i brjegovi, crijep – crepovi i crjepovi, grijeh – grehovi i grjehovi, krijes – kresovi i krjesovi, vrijes – vresovi i vrjesovi, ždrijež – ždrebovi i ždrijebovi* te u tvorenicama od riječi: *grijeh – bezgrešan i bezgrješan, grešan i grješan, grešnica i grješnica, grešnik i grješnik* (u „Objašnjenju br. 14“ kao razlog za to dvoјstvo stoji „jer su česti u religijskomoralnome kontekstu“), *spriječiti – sprečavati i sprječavati, sprečavanje i sprječavanje, unaprijediti – unapređivati i unaprjeđivati, unapređenje i unaprjeđenje*. Sklonost složenim i, u ovome slučaju mahom dubletnim rješenjima *Hrvatskoga pravopisa* Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2013) odraz je različitih praksa u pisanju, ali jednako tako i ispravljanju teksta koje obavljaju stručnjaci, lektori. I ovdje je potrebno problematizirati pojam sustavnosti shvaćene na način da se odluka za ovu ili onu alternaciju *ije* iza suglasničke skupine koja završava s /r/ mora odnositi na sve istovrsne primjere, kako počesto glasi (stilska) uputa. Naime, ako bi tko zapisao *pogreška*, a u istome tekstu i *sprječavati*, to je prvorazredna informacija proučavateljima suvremenoga hrvatskoga jezika, koji će istraživati razloge takvu jezičnome osjećaju.

f) Pisanje zaniјekanoga prezenta glagola *htjeti*

Sastavljeno ili nesastavljeno pisanje zaniјekanoga prezenta glagola *htjeti* pravopisno je pitanje o kojem se može raspravljati s polazišta: određenja pojma tradicije (problematizirajući pritom što je tradicija i zašto je metodološki važan pojam „novije tradicije“ – usp. Matešić 2014: 514), ispitivanja sustavnosti u pisanome prikazu jezika (pri čemu je metodološki ispravno zapitati se o usporedbi s drugim sastavljeno pisanim zaniјekanim glagolskim oblicima: *nisam, nisi, nije, nismo, niste, nisu; nemoj, nemojmo, nemojte*), pa i s aspekta pitanja je li sastavljeno pisanje zaniјekanoga prezenta možda opterećeno dojmom da je riječ o *nehrvatskome* pravopisnom rješenju. U posljednjih trideset godina kodifikacija se kretala od dubletnih rješenja do pisanja samo nesastavljeno u Babić-Finka-Moguševu (1994, 1995, 1996, 2000, 2002, 2003, 2004) odnosno Babić-Moguševu nizu pravopisa (2010, 2011) preko pisanja samo sastavljeno u skladu s novijom hrvatskom tradicijom u Matičinu (Badurina, Marković i Mićanović 2007) i Anić-Silićevu (2001) pravopisu do davanja prednosti novijoj tradiciji (pisanju sastavljeno), ali i ostavljanja mogućnosti primjene starije tradicije (bilježenja nesastavljeno) u *Hrvatskome pravopisu* Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2013). Primjena „starije“ ili „novije“ tradicije u praksi ovisi uvelike o uredničkoj jezičnoj politici. Današnje je stanje takvo da je među lingvističkim je časopisima manje onih u kojima se očekuje isključivo primjena „starije“ tradicije zapisivanja zaniјekanoga prezenta glagola *htjeti*

(zasad je to časopis *Jezik*). U časopisima koji taj odabir prepuštaju samim autorima manji je broj radova koji slijede stariju tradiciju.

g) Zapisivanje deklinacije kratice

Deklinaciji se kratice⁶ u gramatikama, kao priručnicima kojima je pridržano normirati padežne oblike, tradicionalno pristupa kao rubnoj temi te se o njoj donosi malo podataka. Pravopisi se posvećuju pitanju zapisivanja deklinacije kratice ponajviše zbog pitanja pisanja crtice (spojnice) između kratice i gramatema odnosno tvorbenoga morfema te zbog bilježenja ili nebilježenja intervokalnoga -j- u kosim padežima. Različita se rješenja donose u kategorijama neleksikaliziranih kratice koje završavaju na -A i -I/-IO/-IA, npr. HINA, ACI, RIO, CIA. Pritom se za npr. genitivni zapis HINA-e (koji je motiviran neinterveniranjem u glasovni sastav kratice), propisan u svim trima pravopisima koji se sustavno promatraju za potrebe ove analize, predviđa izgovor bez završnoga -A, tj. onakav koji je jednoznačno čitljiv iz zapisa deklinacije drugoga mogućega pojavnog oblika te kratice, leksikaliziranoga: N Hina – G Hine. Kad je riječ o kraticama na -I/-IO/-IA, pisanje intervokalnoga -j- ne propisuju Anić-Silićev (2001) ni Badurina Marković-Mićanovićev (2007) pravopis, dok se u *Hrvatskome pravopisu* Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje (2013) načelno propisuje pisanje s intervokalnim -j-, ali se prema „Napomeni br. 2“ taj propis ne smatra jedinim mogućim – korisnik neće pogriješiti izostavi li intervokalni -j- pri deklinaciji kratice. Osim zapisivanja deklinacije jednako je temom posljednjih godina i deklinacija kratice na -U, -H, -K, i to zbog uočenih nedosljednosti. Istraživanja primjerice pokazuju da se „kratice na -U (*EU*, *HAZU*) podjednako često i sklanjaju i ne sklanjaju, kratice *MH* ni u jednome se primjeru ne sklanja, a ostale kratice na -H i -K (koji se čitaju *ha* i *ka*) rijetko se sklanjaju“ (Frančić, Hudeček i Mihaljević 2006). Časopisi uglavnom ne zahtijevaju ujednačavanje pri deklinaciji kratice na -U, -H, -K (ipak, pojedini recenzenti mogu zatražiti i takvu promjenu u autorovu tekstu, vodeći se načelom sustavnosti dekliniranja umjesto povjerenja u autorovo jezično iskustvo o tome da je ovo ili ono rješenje uobičajeno, a hoće li takva recenzentska primjedba biti za autora i obavezna, odlučuje uredništvo časopisa). Zamjećuje se također da se u radovima izbjegava deklinacija kratice, posebice ako su prigodne i učestale u tekstu.

⁶ Ovdje se rabi naziv „kratice“ za sve slovne nizove koji predstavljaju jednu ili više skraćenih riječi, budući da se u literaturi najšire primjenjuje taj naziv (u *Hrvatskome pravopisu* Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje, 2013, razlikuju se „kratice“ u značenju skraćene riječi koja se piše malim slovima i ne sklanja se i „pokrate“ u značenju kratice koja se piše u načelu velikim slovima i sklanja se).

Zaključno se o značajkama o kojima se govori u ovome poglavlju i koje se uočavaju kao razlikovne unutar akademskoga diskursa na pravopisnome planu može reći da je jedan njihov dio usložen zbog zahtjeva kojima se podlaže akademski diskurs već po svojoj definiciji (zbog postizanja jednoznačnosti i jasnoće u izrazu), a dio ih je usložen zbog činjenice da postoje dubletna ili različita rješenja u normativnim priručnicima. Kad je riječ o potonjemu, akademski diskurs može sudjelovati u razrješenjima tako da se analizira njegova običajna uporaba i razlozi za prevagu određene značajke nad drugim ili drugima.

5. Zaključak

U radu su se, na slučajno odabranom korpusu recentnih članaka objavljenih u hrvatskim znanstvenim časopisima najvišeg nacionalnog ranga, propitivale značajke akademskog diskursa koje nemaju jednoznačno rješenje u normativnim priručnicima. Rezultati analize pokazali su da je odabir koje od dvostrukosti/višestrukosti ili autorski (izraz autorove preferencije) ili neautorski (rezultat uređivačke politike, ali i recenzentove ili lektorove preferencije). Autorski izbor svodi se na dvije moguće prakse: prva je autorova osobna preferencija, koja u sebi, pored ustaljenih načela, krije i estetsko načelo (koje je subjektivno kao, uostalom, i sama preferencija, bilo autorska, bilo recenzentska, bilo urednička), a druga je običajni jezični izbor u autorovoj struci kojem se autor priklanja (što u sebi krije načelo autoritetnosti). Davanje prednosti ovom ili onom rješenju u pojedinim znanstvenim časopisima katkad je očekivano, posebice ako se uzmu u obzir značajke koje su pokrivene pravopisnim planom jer su suvremeni autori radova iz lingvistike, recenzenti ili urednici istodobno i autori normativnih priručnika, ili je njihova matična institucija (su)izdavač priručnika koji nudi specifična rješenja.

Jezični izbor u akademskom diskursu / znanstvenom stilu upravljan je već činjenicom da je taj diskurs/stil neutralan, usmjeren prijenosu činjenica i argumentaciji, pa se stoga podlaže i zahtjevu za jednoznačnosti, što osobito dolazi do izražaja kod primjene načela sustavnosti u izrazu, primjerice na leksičkoj razini. U akademskom diskursu, u tekstovima koji su prošli (autorsku) lekturu i uređivanje, zamjećujemo *uže razlikovne značajke* spram normi standardnoga jezika koje nisu zahvaćene načelom sustavnosti te time diferenciraju tekstove i unutar akademskog diskursa: navezivanje, smještaj enklitike, deklinacija brojeva i (ne)određenost pridjevnih riječi. Naime ostala su razlikovna obilježja kodeksom (gramatikom i pravopisom) preciznije poduprta i razrješenje je za

njih u akademskom diskursu, više-manje, predvidljivo. Pritom valja naglasiti da interpunkcija podliježe kontekstu i stoga ostaje izvan uredničke politike.

Istraživanje smjera standardizacije otvorenih gramatičkih pitanja treba utemeljiti na frekventnosti uporabe. Time će biti jasnije naznačeno kakav je to *pažljivi, njegovani/njegovaniji, birani, pisani, standardni* jezik/izraz/stil. Kad se u priručnicima procjenjuje funkcionalnostilistički status uzusnih značajki, obično se spominju tri stila: administrativnopolisovni, novinarskopublicistički i razgovorni. Stilističke zanimljivosti time međutim nisu iscrpljene: valjalo bi ispitati i koje su od ovdje promotrenih značajki nosioci suvremenojezične neutralnosti jezičnog izraza. Naime i unutar pisanog akademskog diskursa (kao i govorenog), u „njegovanom i biranom stilu“, zamjećujemo značajke koje su češće i neutralnije (neutralni varijetet) te rjeđe i obilježnije (visoki varijetet). Akademskoj zajednici valja dati povjerenje te ostaviti prostora da se pored načela sustavnosti i standardnosti uzima u obzir i lingvoestetsko načelo, tj. da tekst oblikuje i jezična intuicija onih kojima je jezik struka. Transformaciju od krilatice „piši kao što dobri pisci pišu“ do krilatice „piši kao što piše obrazovana javnost“ pratilo je upravo povjerenje u akademski diskurs i njegove nosioce.⁷

Napomena: Ovaj rad sufinanciralo je Sveučilište u Rijeci projektom broj uniri-human-18-262. Nastao je također u okviru projekta pod nazivom „Visoki varijetet hrvatskoga standardnog jezika na primjeru akademskoga diskursa“ pri Sveučilištu Jurja Dobrile u Puli.

⁷ Čitatelju ove analize akademskoga diskursa moglo je zapeti za oko da su početno i završno poglavlje (s iznimkom podrubne bilješke) prigodno napisani drukčije od ostatka teksta. U Uvodu i Zaključku slijedili smo naime značajke koje nisu činjenica visokoga varijeteta kako je on dosad opisan u priručnicima, dok smo ostale dijelove teksta napisali visokim varijetetom. Tim smo praktičnim postupkom željeli predočiti oba načina pisanja kako bismo čitatelja pridobili da nam se pridruži u razmišljanjima o odnosu varijeteta, o njihovoj zastupljenosti, prihvatljivosti i neutralnosti u praksi pisanja.

Literatura

- Anić, Vladimir (⁴2003) *Rječnik hrvatskoga jezika*. Novi Liber. Zagreb.
- Anić, Vladimir; Silić, Josip (2001) *Pravopis hrvatskoga jezika*. Zagreb: Novi Liber.
- Anić, Vladimir; Silić, Josip (1986). *Pravopisni priručnik hrvatskoga ili srpskoga jezika*. Zagreb: Sveučilišna naklada „Liber“ i Školska knjiga.
- Babić, Stjepan; Brozović, Dalibor; Moguš, Milan; Pavešić, Slavko; Škarić, Ivo; Težak, Stjepko (1991) *Povijesni pregled, glasovi i oblici hrvatskoga književnog jezika – Nacrti za gramatiku*. Zagreb: HAZU i NZ Globus.
- Babić, Stjepan; Brozović, Dalibor; Škarić, Ivo; težak, Stjepko (2007) *Glasovi i oblici hrvatskoga književnoga jezika*. NZ Globus.
- Babić, Stjepan; Finka, Božidar; Moguš, Milan (²1994, ³1995, ⁴1996) *Hrvatski pravopis*. Zagreb: Školska knjiga.
- Babić, Stjepan; Finka, Božidar; Moguš, Milan (⁵2000, ⁶2002, ⁷2003, ⁸2004) *Hrvatski pravopis*. Zagreb: Školska knjiga.
- Babić, Stjepan; Moguš, Milan (¹2010, ²2011) *Hrvatski pravopis: Usklađen sa zaključcima Vijeća za normu hrvatskoga standardnog jezika*. Zagreb: Školska knjiga.
- Badurina, Lada (1998). „Neke odlike leksika u suvremenoj hrvatskoj publicistici“. *Filologija: časopis Razreda za filološke znanosti HAZU* 30/31: 417–426.
- Badurina, Lada; Marković, Ivan; Mićanović, Krešimir (2007). *Hrvatski pravopis*. Zagreb: Matica hrvatska.
- Barić, Eugenija; Lončarić, Mijo; Malić, Dragica; Pavešić, Slavko; Peti, Mirko; Zečević, Vesna; Znika, Marija (1997) *Hrvatska gramatika*. Zagreb: Školska knjiga.
- Barić, Eugenija; Hudeček, Lana; Koharović, Nebojša; Lončarić, Mijo; Lukenda, Marko; Mamić, Mile; Mihaljević, Milica; Šarić, Ljiljana; Švačko, Vanja; Vukojević, Luka; Zečević, Vesna; Žagar, Matko (1999) *Hrvatski jezični savjetnik*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje, Pergamena i Školske novine.
- Birtić, Matea; Blagus Bartolec, Goranka; Hudeček, Lana; Jojić, Ljiljana; Kovačević, Barbara; Lewis, Kristian; Matas Ivanković, Ivana; Mihaljević, Milica; Miloš, Irena; Ramadanović, Ermina; Vidović, Domagoj (2012) *Školski rječnik hrvatskoga jezika*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje i Školska knjiga.

- Bošnjak Botica, Tomislava; Hržica, Gordana (2016) „Overabundance in Croatian dual-class verbs.“ *Fluminensia: časopis za filološka istraživanja* 28/1: 83–106.
- Brozović, Dalibor (2007) *Fonologija hrvatskoga standardnog jezika*. Zagreb: NZ Globus.
- Frančić, Anđela; Hudeček, Lana; Mihaljević, Milica (2006) *Normativnost i višefunkcionalnost u hrvatskome standardnom jeziku*. Drugo izdanje. Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada.
- Hrvatski pravopis* (gl. ur. Željko Jozić) (2013) Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje.
- Hudeček, Lana; Vukojević, Luka (2009) „Funkcionalnostilska raslojenost sredstava za izricanje posvojnosti u hrvatskome standardnom jeziku i njihov normativni status.“ U *Jezični varijeteti i nacionalni identiteti: prilozi proučavanju standardnih jezika utemeljenih na štokavštini*, ur. Badurina, Lada; Pranjković, Ivo; Silić, Josip, 321–346. Zagreb: Disput.
- Hudeček, Lana; Mihaljević, Milica (2017) *Hrvatska školska gramatika*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje.
- Kalogjera, Damir (2009) „Iz diglosijske perspektive.“ U *Jezična politika i jezična stvarnost / Language Policy and Language Reality*, ur. Granić, Jagoda, 551–558. Zagreb: Hrvatsko društvo za primijenjenu lingvistiku.
- Katičić, Radoslav (2002) *Sintaksa hrvatskoga književnog jezika*. NZ Globus i HAZU.
- Martinović, Blaženka; Pletikos Olof, Elenmari; Vlašić Duić, Jelena (2021) *Naglasak na naglasku*. Pula: Filozofski fakultet.
- Matešić, Mihaela (2013) „Odraž jezične uporabe u normativnim priručnicima hrvatskoga jezika.“ U *Javni jezik kao poligon jezičnih eksperimenata*, ur. Kryžan-Stanojević, Barbara, 39–51. Zagreb: Srednja Europa.
- Matešić, Mihaela (2014) „Pravopis i tradicija: teorijsko-metodološki pristup jednome normativnom načelu u suvremenoj hrvatskoj pravopisnoj normi i praksi.“ *Riječki filološki dani, zbornik radova 9*: 551–562.
- Matešić, Mihaela (2015) „Pisani akademski diskurs i tradicionalna normativnost.“ U *Priručnik za prevoditelje: prilog teoriji i praksi*, 2. izdanje, ur. Stojić, Aneta; Brala-Vukanović, Marija; Matešić, Mihaela, 339–354. Rijeka: Filozofski fakultet, Sveučilište u Rijeci.
- Matešić, Mihaela (2018) *Pravogovor i pravopis: izazovi suvremene hrvatske standardologije*. Rijeka: Sveučilište u Rijeci, Filozofski fakultet. (dostupno

- na: <http://izdavastvo.ffri.hr/wp-content/uploads/2019/09/Matesic-Mihaela-Pravogovor-i-pravopis.-Izazovi-suvremene-hrvatske-standardologije-Rijeka-2018.pdf>, posjet: 10. 7. 2021.)
- Matešić, Mihaela; Plešković, Maša (2014) „Između elitizma i demokratizacije: standardni jezik u akademskoj zajednici.“ U *Standardni jezici i sociolekti u 21. stoljeću*, ur. Peti-Stantić, Anita; Stanojević, Mateusz-Milan, Antunović, Goranka, 23–42. Zagreb: Srednja Europa i Hrvatsko društvo za primijenjenu lingvistiku.
- Mićanović, Krešimir (2006) *Hrvatski s naglaskom: standard i jezični varijeteti*. Zagreb: Disput.
- Oraić Tolić, Dubravka (2011) *Akademsko pismo*. Zagreb: Naklada Ljevak.
- Pranjković, Ivo (1996) „Temeljna načela jezične pravilnosti.“ *Kolo* 4: 5–12.
- Pranjković, Ivo (2010) *Ogledi o jezičnoj pravilnosti*. Zagreb: Disput.
- Raguž, Dragutin (1997) *Praktična hrvatska gramatika*. Zagreb: Medicinska naklada.
- Rječnik hrvatskoga jezika* (ur. Šonje, Jure) (2000) Zagreb: Leksikografski zavod Miroslav Krleža i Školska knjiga.
- Silić, Josip (1996) „Hrvatski jezik kao sustav i kao standard.“ *Riječki filološki dani* 2: 187–194.
- Silić, Josip (1999 [1983]) „Nekoliko misli o normi.“ U *Norme i normiranje hrvatskoga standardnog jezika*, ur. Samardžija, Marko, 203–211. Zagreb: Matica hrvatska.
- Silić Josip (2006) *Funkcionalni stilovi hrvatskoga jezika*. Zagreb: Disput.
- Silić, Josip; Pranjković, Ivo (2005) *Gramatika hrvatskoga jezika: za gimnazije i visoka učilišta*. Zagreb: Školska knjiga.
- Udier, Sanda Lucija; Gulešić Machata, Milvia (2011) „Kakvom jeziku poučavati neizvorne govornike? Viši ili niži varijetet u poučavanju hrvatskoga kao inog jezika.“ *Nova Croatica: časopis za hrvatsku književnost i kulturu* 5/5: 329–349.
- Veliki rječnik hrvatskoga standardnog jezika* (ur. Jojić, Ljiljana) (2015) Zagreb: Školska knjiga.

Korpus:

Jezik

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=16732

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=17764

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=19029

Jezikoslovlje

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=16287

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=18467

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=19224

Rasprave: Časopis Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=clanak&id_clanak_jezik=299905

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=17857

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=19344

Fluminensia

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=16131

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=17849

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=19795

Zbornik radova Filozofskoga fakulteta u Splitu

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=17050

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=18405

https://hrcak.srce.hr/index.php?show=toc&id_broj=19720

Contemporary academic discourse – the standard language revisited through the linguistic papers corpus

The focus of this chapter is on contemporary practices of writing scientific papers and books in the domain of linguistics. Linguistic traits of academic discourse that make it special are analysed and discussed from the perspective of the theory of language varieties since the goal is to give the reader insight into the use of the varieties of the standard Croatian language in the domain of scientific (written) communication. Distinguishing traits that mark academic discourse as either “high” or “neutral” in terms of style are identified and approaches to and principles of choosing certain linguistic solutions are discussed. “Sense for language” in the academic community is discussed and contrasted to the “normative authority”.

Keywords: academic discourse, functional stylistics, language policy, scientific journals, variety